

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*U bent, Heer Jezus, de banier
voor allen, die Gods naam nog vrezen
en zult tegen de leugen hier
de standaard van de waarheid wezen.*

*U zit aan 's Vaders rechterhand
en maakt het heil voor ons volkomen,
als wij naar 't hemels vaderland
in wolken worden opgenomen.*

*Doe ons in uwe waarheid staan,
van dag tot dag uw komst verwachten,
en tot wij naar de hemel gaan,
uw Woord voor ons beslissend achten.*

Het evangelie dat Johannes schreef (23)

Hoofdstuk 19

1 Toen nam dan Pilatus Jezus en liet Hem geselen.

2 En de soldaten vlochten een kroon van doornen, zetten die op zijn hoofd en deden Hem een purperen kleed om,

3 en zij traden op Hem toe en zeiden: Gegroet, Koning der Joden! En zij gaven Hem slagen in het gelaat.

Op welke grond liet Pilatus Hem geselen? Zonder enige grond. Opnieuw schond de rechter het recht. En dat hij de soldaten toeliet Hem te mishandelen en te bespotten, was dat recht? En toch verklaarde Pilatus Hem opnieuw onschuldig:

4 En Pilatus kwam wederom naar buiten en zeide tot hen: Zie, ik breng Hem voor u naar buiten, opdat gij weet, dat ik geen schuld in Hem vind.

5 Jezus dan kwam naar buiten met de doornenkroon en het purperen kleed. En Pilatus zeide tot hen: Zie, de mens!

6 Toen dan de overpriesters en hun dienaars Hem zagen, schreeuwden zij en zeiden: Kruisigen, kruisigen! Pilatus zeide tot hen: Neemt gij Hem en kruisigt Hem: want ik vind geen schuld in Hem.

Onschuldig?

*Waarom dan met een doornenkroon,
bespot door de soldaten?*

*Waarom gegeseld en tot hoon
Hem purper dragen laten?*

*Zie daar de Mens? Ja, zo zijn wij,
de oorzaak van die doornen.*

*Onschuldig? Zeker, dat was Hij,
maar schuldig wij, verloor'nen.*

Zend Hem dan toch in vrijheid heen!

Naar recht zou dat toch moeten.

*Maar Hij, onschuldig, zou alleen,
aan 't kruis voor zondaars boeten.*

*Voor zondaars? Dan dus ook om mij,
de zondaar te bevrijden.
Wat dreef Hem? Liefde Gods, toen Hij
voor ons zo wilde lijden.*

**7 De Joden antwoordden hem: Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.
8 Toen Pilatus dan dit woord hoorde, werd hij nog meer bevreesd,
9 en hij ging weder het gerechtsgebouw binnen en zeide tot Jezus: Waar zijt Gij vandaan? Maar Jezus gaf hem geen antwoord.**

Staat het in de wet dat iemand die wonderen en tekenen verricht, die zieken geneest en zelfs doden opwekt, die de mensen oproept om de Schriften te geloven, gedood moet worden? Waarom hebben zij Hem niet ondervraagd met de Schrift toen Hij bevestigde dat Hij Gods Zoon is? Was Hij niet bereid ook aan hen uit te leggen hetgeen in al de Schriften van Hem geschreven stond? Maar nee, zij waren immers blij met de mogelijkheid Hem van godslastering te beschuldigen, ook al was uit niets gebleken dat Hij niet de waarheid sprak.

Pilatus werd angstig. Men moest immers oppassen als men met goden te doen had. Vandaar zijn vraag in vers 9. Maar welke zin had het om te spreken met een rechter die niet naar recht handelde, een gevangene onschuldig verklaarde maar Hem niet in vrijheid stelde om vooral de beschuldigers tevreden te kunnen stellen?

**10 Pilatus dan zeide tot Hem: Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten, maar ook macht om U te kruisigen?
11 Jezus antwoordde: Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom heeft hij, die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde.**

De Here ontkende niet dat Pilatus macht had, maar wees erop dat hij die macht door God ontvangen had. Hij benadrukte echter ook dat de beschuldigers groter zonde bedreven.

Dat waren gezaghebbende woorden. Die vals beschuldigd werd, deed uitspraak met betrekking tot deze rechtspleging en de rechter mocht dat aanhoren. Pilatus zal gevoeld hebben dat de woorden van de Here juist waren. Waarschijnlijk kwam hij toch enigszins onder de indruk en trachtte hij de Here daarom los te laten. Maar de Joden wisten goed hoe zij de stadhouder angstig konden maken, wat zij vervolgens ook deden:

12 Van toen af trachtte Pilatus Hem los te laten, maar de Joden schreeuwden en zeiden: Indien gij deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer; een ieder, die zich koning maakt, verzet zich tegen de keizer.

13 Pilatus dan hoorde deze woorden en hij liet Jezus naar buiten brengen en zette zich op de rechterstoel, op de plaats, genaamd Lithostrótos, in het Hebreeuws Gabbatha.

Nu stond de positie van de stadhouder op het spel en dat was bij Pilatus een gevoelige plek. Daarom wilde hij een einde aan deze rechtszitting maken. Hij zette zich dus op de rechterstoel en liet de Here naar buiten brengen.

14 En het was Voorbereiding voor het Pascha, ongeveer het zesde uur, en hij zeide tot de Joden: Zie, uw koning!

15 Zij dan schreeuwden: Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem! Pilatus zeide tot hen: Moet ik uw koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning, alleen de keizer!

16 Toen gaf hij Hem aan hen over om gekruisigd te worden.

Op de rechterstoel gezeten vroeg de rechter aan de vijanden van de beklagde of hij hun koning moest kruisigen. Hij die het beroemde Romeinse recht moest toepassen, schond dat schaamteloos en liet de vijandige leidslieden in Israël beslissen, hoewel hij die beslissing reeds kende. Maar zo meende hij mogelijk vrij te komen van de verantwoordelijkheid voor de veroordeling van een onschuldige.

Zij kozen voor de keizer. Volgens Openbaring zullen zij een keizer krijgen in de dagen van Gods toorn die eenmaal komen zullen (Openb. 6:2). Maar wat een rechtszitting! Een onschuldige veroordeeld, een rechter die zijn uitspraak laat afhangen van de stemming van de vijanden van de onschuldige om zijn positie veilig te stellen en meent daarmee zijn verantwoordelijkheid te kunnen afschuiven.

Wat een tegenstelling tot de toekomstige rechtszitting als ook deze godvijandige lieden eenmaal voor Hem zullen verschijnen aan wie de Vader al het oordeel heeft gegeven: Jezus Christus. Zij zullen rechtvaardig geoordeeld worden naar hetgeen in de boeken geschreven staat, naar hun werken (Openb. 20:12).

Zij dan namen Jezus en leidden Hem weg. (St. Vert.)

17 en Hij, zelf zijn kruis dragende, ging naar de zogenaamde Schedelplaats, in het Hebreeuws genaamd Golgotha,

18 waar zij Hem kruisigden en met Hem twee anderen, aan weerszijden één, en Jezus in het midden.

De laatste woorden van vers 16 wijzen erop dat zijn vijanden Hem tenslotte konden weggeleiden om gekruisigd te worden. Maar vers 17 beklemtoont dat het initiatief niet bij hen was, maar dat Hijzelf beslissend handelde om de drinkbeker die de Vader Hem gaf ook te drinken. En op Golgotha hebben zij Hem gekruisigd. Aan elke zijde kruisigden zij een misdadiger, maar met nadruk wordt vermeld dat de Here in het midden hing. Zo hebben zijn vijanden Hem beschouwd, als de mens om wie deze terechtstelling plaats vond. De anderen, misdadigers, waren niet van veel belang, zoals zij het ook niet nodig gevonden hadden dat Barabbas gevonnist werd. Het ging om Hem die in het midden hing, de Mens zonder zonde, wiens woorden en wiens leven een aanklacht tegen hun vrome huichelarij en schijnvroomheid waren. Zij haatten Hem, de Enige die volmaakt en zonder zonde was.

*Hoe zou de duisternis het licht kunnen verdragen?
Hoe zou de leugen voor de waarheid kunnen staan?
Hier ging de boze in zijn hoogmoed het zelfs wagen
De Zoon van God die alle macht heeft, te verslaan.*

19 En Pilatus liet ook een opschrift schrijven en op het kruis plaatsen; er was geschreven: Jezus, de Nazoreeër, de Koning der Joden.

20 Dit opschrift dan lazen velen der Joden, want de plaats, waar Jezus gekruisigd werd, was dicht bij de stad, en het was geschreven in het Hebreeuws, in het Latijn en in het Grieks.

De Zoon van de Vader, de Erfgenaam, zou Hij geen recht hebben op de troon, ook al wezen de Joden Hem af? In dit evangelie ligt het accent op zijn Godheid en niet, als in het evangelie naar Mattheüs, op zijn afstamming van David. Dat Hij de Koning is mocht echter niet verzwegen worden en vers 20 vermeldt nadrukkelijk dat veel Joden het opschrift gelezen hebben. Maar niet alleen de Joden moesten het kunnen lezen. De drie gangbare talen, ook die van de macht en die van de wijsheid, moesten laten weten wie aan het middelste kruis was gehangen.

21 De overpriesters der Joden dan zeiden tot Pilatus: Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden.

22 Pilatus antwoordde: Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven.

Zij voelden wel dat het opschrift een aanklacht tegen hen betekende. Maar de man die zwichtte voor hun eis de Onschuldige over te geven om gekruisigd te worden, weigerde op hun verzoek het opschrift te wijzigen. En tot vandaag is in de Bijbel de aanklacht tegen de Joodse leidlieden

uit die dagen te lezen. Op Gods tijd zal de dag komen dat de Joden, als eertijds bij Jozef, zullen ontdekken en erkennen wie Hij is die op Golgotha is gekruisigd en zullen ervaren dat Hij zich niet wreekt, maar hen zal zegenen.

23 Toen dan de soldaten Jezus gekruisigd hadden, namen zij zijn klederen en maakten daarvan vier delen, voor iedere soldaat een deel, en zijn onderkleed. Dit kleed nu was zonder naad, aan een stuk geweven.

24 Zij zeiden dan tot elkander: Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal; zodat het Schriftwoord vervuld werd: Zij hebben mijn klederen onder elkander verdeeld en over mijn kleding hebben zij het lot geworpen. Dit hebben dan de soldaten gedaan.

Zeker, wat daar gebeurde was naar de Schriften. Het was geen toeval noch machteloosheid dat Hij tenslotte gevangen werd, nee, "Hij, zelf zijn kruis dragende, ging uit". En wat vervolgens plaats vond, geschiedde naar de wil van Hem die zij machteloos achtten, maar Die de macht had om veler zonden te dragen en zijn leven af te leggen om het na drie dagen te hernemen.

De soldaten handelden naar hun wil, maar vervulden zonder het te weten de woorden die de Heilige Geest eeuwen te voren in Psalm 22 had laten opschrijven.

Op Golgotha leek de mens oppermachtig te zijn, terwijl zij slechts volvoerden wat nodig was opdat de woorden van de Zoon van God in Psalm 40 vervuld zouden worden.

25 En bij het kruis van Jezus stonden zijn moeder en de zuster zijner moeder, Maria van Klopas en Maria van Magdala.

26 Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die Hij liefhad, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon.

27 Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.

We lezen hier geen klacht, maar wel van het medeleven met de moeder die Hem gedragen had. Tegelijk sloot Hij met zijn woorden de aardse periode af waarin uit de aard van de zaak de verhouding tussen een moeder en haar Zoon van grote betekenis is geweest.

Hij was een Mens, maar in dit evangelie is het accent dat Hij God is, Degene die van het begin was en vlees is geworden opdat Hij de Vader zou openbaren in de grootheid van zijn wezen, maar vooral van zijn liefde. Het eerste hoofdstuk van dit evangelie stuurt ons denken reeds in de door de Geest bedoelde richting.

28 Hierna zeide Jezus, daar Hij wist, dat alles reeds volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou worden: Mij dorst!

29 Er stond een kruik vol zure wijn; zij staken dan een spons, gedrenkt met zure wijn, op een hysopstengel en brachten die aan zijn mond.

Er staat nadrukkelijk dat de Here gezegd heeft dat Hij dorst had opdat de Schrift vervuld zou worden en niet opdat zijn lijden verlicht zou worden (Ps. 69:22). Dat is geheel in overeenstemming met het karakter van dit evangelie en de weergave van de kruisiging. We vinden hier geen klacht als in Mattheüs en Marcus en geen uiting van afhankelijkheid: “Vader in uw handen beveel ik mijn geest” als in Lukas. Hier vinden we slechts zijn machtwoord en de vermelding dat Hij zijn geest overgaf:

30 Toen Jezus dan de zure wijn genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.

Meerdereren hebben de weergave in de verschillende evangeliën samengevoegd tot één verslag. Maar dat gaat geheel voorbij aan de bedoeling van Gods Geest om dát te vermelden wat in een bepaald evangelie van betekenis is gezien het karakter waarin de Here in dat evangelie wordt voorgesteld. Dat heeft niets te maken met verdraaiing van de feiten of met onbetrouwbaarheid van de weergaven. De Geest van God heeft met bedoeling dat laten optekenen wat zou meewerken om de Here Jezus ook in het lijden op Golgotha zo voor de aandacht te stellen als nodig was om in overeenstemming te zijn met het karakter waarin de betreffende evangelist naar Gods wil de Here moest voorstellen. En Hij die in hoofdstuk 8:58 kon zeggen “Eer Abraham was, ben Ik” moest in het verslag van zijn lijden en sterven in dit evangelie eveneens gezien worden als de gezaghebbende en niet als het van mensen afhankelijke slachtoffer. Daarom lezen we hier niet “Vader, in uw handen beveel ik mijn geest” (Luc.23:46), maar “En Hij boog het hoofd en gaf de geest”.

31 De Joden dan, daar het Voorbereiding was en de lichamen niet op sabbat aan het kruis mochten blijven (want de dag van die sabbat was groot) vroegen Pilatus, dat hun benen gebroken en zij weggenomen zouden worden.

Volgens de wet mocht een gehangene niet in de nacht aan het hout blijven hangen. En de Joden wilden nauwkeurig doen wat de wet voorschreef. Behalve als het hen beter uitkwam anders te handelen. Zoals er ook heden zijn, die fel ageren tegen wat zij menen dat in strijd is met de rechte leer, behalve op punten in hun eigen belang om dan toch maar anders te handelen. De Here heeft de Farizeeën om die reden huichelaars genoemd.

Op het paasfeest volgden de zeven dagen van de ongezuurde broden. De sabbat was toen één van die dagen. Bovendien zou op de dag na die sabbat de eerste korenschoof van de eerstelingen naar de priester gebracht worden. Zij konden niet vermoeden dat op diezelfde dag dat type zou worden vervuld in de opstanding van Christus. Maar zo had de Here alle dingen bestuurd.

32 De soldaten dan kwamen en braken de benen van de eerste en van de andere, die met Hem gekruisigd waren;

33 maar toen zij bij Jezus gekomen waren en zagen, dat Hij reeds gestorven was, braken zij zijn benen niet,

De benen werden gebroken omdat de gekruisigden dan aan hun armen hingen en spoedig zouden stikken. Maar in Ps. 34:21 staat geschreven dat geen been van Hem gebroken zou worden. Dat is dan ook bij onze Heiland niet gebeurd. Hij had namelijk vervuld wat Hij had gezegd van zijn leven: "Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit mijzelf af" (Joh.10:18).

34 maar een van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit.

35 En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd en zijn getuigenis is waarachtig en hij weet, dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft.

36 Want dit is geschied, opdat het schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden.

37 En weder zegt een ander schriftwoord: Zij zullen zien op Hem, die zij doorstoken hebben.

Het bloed en het water getuigen dat Hij zijn leven gegeven heeft. In de eerste brief van Johannes lezen we in hfdst. 5:8: "En drie zijn er die getuigen op de aarde: de Geest en het water en het bloed; en de drie zijn tot één." En Johannes getuigde het ook als ooggetuige opdat er geen twijfel over zou bestaan dat de Here zijn leven had afgelegd. Wij zullen eens de wonden in zijn handen en zijn voeten zien, maar zijn benen zullen geen wond of vervorming vertonen. Het is alles geschied naar de Schriften.

Mensen zouden naar willekeur gehandeld hebben. Maar Hij die God is, was gekomen om zijn leven te geven. Mensen meenden het te nemen, maar Hij wilde de wil van zijn Vader volbrengen en tevens de grondslag voor genade en ontferming leggen, zelfs voor zijn vijanden die zijn dood begeerden.

Hoe groot is Hij in liefde en opoffering voor onwaardigen. We mogen ons afvragen welke lofzang ooit voldoende zal zijn om Hem te eren en

welke lofzang ooit recht zal doen aan het niet te peilen wonder van de Allergrootste die voor de allermindsten in de diepste diepte wilde gaan om hen op te heffen tot een ongekennde hoogte en op te nemen in de grenzeloze liefde van zijn koninkrijk; het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde.

38 En daarna vroeg Jozef van Arimathea, een discipel van Jezus, maar in het verborgen uit vrees voor de Joden, aan Pilatus het lichaam van Jezus te mogen wegnemen; en Pilatus stond het toe. Hij kwam dan en nam zijn lichaam weg.

39 En ook kwam Nicodemus, die de eerste maal des nachts tot Hem gekomen was, en hij bracht een mengsel mede van mirre en aloë, ongeveer honderd pond.

40 Zij namen dan het lichaam van Jezus en wikkelden het in linnen windsels met de specerijen, zoals het bij de Joden gebruikelijk is te begraven.

41 En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een hof en in die hof een nieuw graf, waarin nog nooit iemand was bijgezet;

42 daar dan legden zij Jezus neder wegens de Voorbereiding der Joden, omdat het graf dichtbij was.

Jozef, de vreesachtige, en Nicodemus die in de nacht de Here Jezus had opgezocht, bleven niet langer verborgen. De Here Jezus had gezegd, dat Hij, de Verhoogde, allen tot zich zou trekken. En ook deze twee, hoe vreesachtig voorheen ook, kwamen tot Hem, de gestorvene, openlijk, met machtiging van de stadhouder.

*Wij kunnen niet afzijdig blijven staan.
Hoe zouden w' ons voor U nog kunnen schamen,
Als U voor ons naar 't kruishout bent gegaan,
Opdat wij, schuldig, niet in 't oordeel kwamen.*

*In 't oordeel was U, Heiland, heel alleen,
De Heil' ge die geen oordeel had te duchten.
Maar na uw sterven kwamen om U heen
Reeds openbaar de allereerste vruchten.*

Goud, wierook en mirre hadden de wijzen na zijn geboorte gegeven. Hier werd de mirre gebruikt voor zijn begrafenis. De wierook die bij het offer behoort, had Hijzelf aan God geofferd. En het goud en alle schatten van de aarde zullen straks zijn overvloedig deel zijn.

Het was de voorbereiding voor de sabbat. Hij, die de eeuwige sabbat mogelijk maakte, rustte nog in een graf. Straks zou ook in geheel Jeruzalem de stilte van de sabbat neerdalen, alsof de adem werd ingehouden. En de

engelen wachtten op het bevel de steen weg te rollen opdat gezien kon worden: Hij is hier niet, want Hij is opgestaan.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Uit de schatkist

“Toen zei David tot Gad: Het is mij zeer bang te moede; laat mij toch vallen in de hand des Heren, want zijn barmhartigheid is groot; maar laat mij niet vallen in de hand van mensen”

1 Kron.21:13

“Terwijl zij samen in Galilea verkeerden, zei Jezus tot hen: De Zoon des Mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem ter dood brengen....”

Matth. 17:22,23

Tweetallen: Mozes en Elia

(Lucas 9:28-36)

Deze bijzondere gebeurtenis begint met de opmerking: ‘En het geschiedde acht dagen na deze woorden...’ Wat waren ‘deze woorden’? De Here Jezus was acht dagen tevoren in gebed, maar daarbij was Hij alleen. (Lucas 9:18) Na dat gebed richtte Hij twee vragen tot de discipelen:

1. Wie zeggen de scharen dat Ik ben?
2. Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

De scharen kwamen niet verder dan dat de Here Jezus hoogstens een profeet was, zoals Elia of Johannes de Doper, of een van de andere profeten. De Here Jezus had de Farizeeën al eerder voorgehouden dat Hij niet te vergelijken was met een van de grote mannen uit de voorgaande geschiedenis. Hij had immers vóór de hier beschreven gebeurtenis al tot hen gezegd:

- meer dan de tempel is hier,
- meer dan Jona is hier,
- meer dan Salomo is hier (Matth. 12:6,41,42).

De Here Jezus staat verder niet stil bij wat de scharen van Hem vinden, maar Hij wil weten wat zijn discipelen zeggen wie Hij is. Daarop volgt de belijdenis van Petrus: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” En dan volgt daarop die prachtige uitspraak van de Here Jezus: “Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is” (Matth. 16:13-17). De Here Jezus wijst hiermee op het verschil tussen dat wat de mensen over Hem zeggen en wat de Vader over Hem zegt; als we luisteren naar wat de Vader over Hem zegt en dat aannemen, dan verklaart de Here ons ‘zalig’; zaligverklaringen van gewone mensen zijn niet van belang! De openbaring van de Vader t.a.v. zijn Zoon wordt in dit gedeelte, acht dagen later, opnieuw bevestigd, door ‘zijn Vader, die in de hemelen is’; dit gedeelte wordt ook wel de verheerlijking (door de Vader) op de berg genoemd.

De Here Jezus ging de berg op om te bidden en nam daarbij drie discipelen, Petrus, Johannes en Jacobus, met Zich mee; het gebeurde op een niet nader genoemde berg in Galilea. Er waren dus drie discipelen, die konden getuigen van deze bijzondere gebeurtenis en daarmee is de waarheid hier-

van onomstotelijk, want op de verklaring van twee of drie staat elke zaak vast (Matth. 18:16). Ook toen Herodes, later, de discipel Jacobus ter dood liet brengen, heeft hij dit getuigenis niet kunnen verzwakken, want toen Herodes voornemens was om ook Petrus te laten ombrengen, werd deze door een engel bevrijd (Hand. 12:1-3,7), zodat het getuigenis van de twee of drie bewaard bleef; God waakt over zijn woord! Beide overgebleven discipelen, Johannes en Petrus hebben later hun bijzondere ervaring op deze 'heilige berg' op schrift gesteld (Joh. 1:14 en 2 Petr. 1:16-18).

Tijdens het gebed van de Here Jezus, veranderde zowel het aanzien van zijn gezicht, als zijn kleding. De evangelist Marcus voegt daar nog aan toe dat zijn gedaante veranderde en dat zijn klederen schitterend, hel wit werden, zoals geen voller (lakenbereider) ze op aarde kan maken (Marcus 9:2,3), terwijl Mattheüs nog toevoegt dat zijn gelaat straalde gelijk de zon (Matth. 17:2); het is alsof deze Bijbelschrijvers woorden te kort komen, om ons te vertellen wat daar op die berg gezien werd! Johannes zou later, op het eiland Patmos, nogmaals de Here Jezus in zijn heerlijkheid zien, maar toen als de opgestane en verheerlijkte Heer (Openb. 1:13-17).

En dan gebeurt er iets wonderlijks: Mozes en Elia verschijnen op de berg. De bewering van de scharen dat de Here Jezus Elia zou kunnen zijn wordt daarmee duidelijk weerlegd; God neemt daarmee alle grond voor een dergelijke bewering weg.

Er bestaat een zekere overeenkomst tussen Mozes en Elia:

- beiden hebben een grote dienst verricht voor God t.a.v. zijn volk,
- beiden zijn op de berg Horeb geweest, waar God afzonderlijk tot hen heeft gesproken; Mozes ontving op die berg de tien geboden (Deut. 9:8-11) en Elia ging, eeuwen later, dezelfde berg op om van God nieuwe aanwijzingen te ontvangen voor zijn verdere dienst (1 Kon. 19:8-11),
- beiden hebben bijzondere krachten van de natuur meegemaakt, toen God op de berg neerdaalde (Deut. 9:15 en 1 Kon. 19:11,12),
- beiden hebben een ernstige fout gemaakt in hun dienst voor de Here. Mozes sloeg op de rots, terwijl hem gezegd was dat hij tegen de rots moest spreken (Num. 20:7-12). Elia had vierhonderdvijftig profeten van Baäl laten doden en vluchtte vervolgens voor het dreigement van Izebel, om zijn eigen leven te redden (1 Kon. 18:22,40 en 1 Kon. 19:1-3).

Omdat beide mannen op een cruciaal moment in hun dienst tekort schoten, had dit voor beiden ook gevolgen: Mozes mocht het beloofde land niet binnentreden en stierf in het land Moab, juist tegenover Jericho (Deut.

34:1-5), Elia leefde wel in het beloofde land, maar moest dit weer verlaten en werd aan de overzijde van de Jordaan, óók tegenover Jericho (net als Mozes), ten hemel opgenomen (2 Kon. 2:1-4 en 8-11). De taak van deze grote dienstknechten eindigde dus buiten Israël.

En dan gebeurt hier het ongelooflijke: zij verschijnen beiden in het land Israël! En dat niet zomaar, in zak en as, nee, zij verschijnen in heerlijkheid! God hield hun werken in gedachtenis.

Er staat een mooi getuigenis van beide mannen geschreven in de Bijbel. Van Mozes staat er dat hij getrouw was in geheel zijn huis, als dienaar om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden (Hebr. 3:5) en van Elia staat er dat hij een mens was zoals wij, maar dat zijn gebeden door God werden verhoord; hij bad voor het volk als waarschuwing (geen regen) en daarna voor het volk ten zegen (wel regen), met als gevolg dat er veel vrucht uit-sproot in het land (Jac. 5:17,18).

Deze beide mannen, die het volk zijn voorgegaan op de weg van de Here, worden nu, voor het eerst, hier samen gezien bij de Here Jezus. En ook hier een getuigenis van twee personen, maar nu uit de periode van het Oude Testament, opdat ook daardoor het getuigenis voor de Joden vast staat.

Waarom zijn nu juist deze twee mannen bij de Here Jezus op de berg aanwezig? God had in het laatste Bijbelboek van het Oude Testament laten vastleggen dat, vóórdat de oordelen over de wereld zouden komen, Hij nog een keer het volk ernstig zou waarschuwen, doordat Hij deze twee grote getuigen uit het verleden, onder de aandacht van Israël zou brengen, om hen de ernst van de situatie duidelijk te maken. Er staat geschreven: “Want zie, die dag komt, brandend als een oven!.... Maar voor u, die mijn naam vreest zal de zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen;..... Gedenkt de wet van Mozes, mijn knecht, die Ik hem op Horeb geboden heb voor gans Israël, inzettingen en verordeningen. Zie, Ik zend u de profeet *Elia*, vóórdat de grote en geduchte dag des Heren komt..... (Mal. 4:1-6, cursivering zelf toegevoegd). Die door God bepaalde tijd was nu aangebroken: Mozes en Elia waren verschenen. Zij verschenen echter niet te midden van het volk Israël, maar bij de Here Jezus en de drie discipelen op de berg. Zij kwamen niet om de tijd van het oordeel over Israël en de aarde aan te kondigen, nee, zij spraken met de Here Jezus over het oordeel dat over Hém zou komen; zij spraken met Hem ‘over zijn uitgang, die Hij in Jeruzalem zou volbrengen’.

Christus heeft de wet van Mozes voor de gelovigen tot een einde gebracht: “Want Christus is het einde van de wet, tot gerechtigheid voor een ieder die gelooft” (Rom. 10:4). Als gelovigen hoeven wij dus niet uit te zien naar de komst van

Mozes, en 'de wet te gedenken' (Mal. 4:4). Ook hoeven wij niet te wachten op de komst van Elia, die de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen zal keren, ten einde voor de Here een wel toegerust volk te bereiden (Luc. 1:17). Want wij verwachten de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus, die Zich voor ons heeft gegeven, om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen 'een eigen volk', volijverig in goede werken (Titus 2:13,14).

Het is bijzonder betekenisvol dat tot de priester Zacharias gezegd werd dat zijn zoon, Johannes de Doper, voor het aangezicht van de Here zou uitgaan 'in de geest en de kracht van Elia' (Luc. 1:17). Maar toen de Joden een aantal priesters en Levieten tot hem zonden en zij hem vroegen of hij misschien Elia was, ontkende hij dat (Joh. 1:19-21). Toen Johannes enige tijd later door Herodes was gevangen gezet, heeft de Here Jezus uitgelegd dat de erkenning van de overeenkomst tussen Johannes de Doper en Elia, afhankelijk is van onze geloofshouding; Hij zei: "indien gij het wilt aanvaarden: Hij (Johannes de Doper) is Elia, die komen zou. Wie oren heeft die hore!" (Matth. 11:14,15).

Als wij aanvaarden dat de Here Jezus van God gekomen is, is voor ons de profetie vervuld dat God, vóór de grote en geduchte dag des Heren, Elia gezonden heeft. Wij, de gelovigen, wachten dus niet meer op de komst van Elia, of op de grote en geduchte dag des Heren, maar verwachten de komst van de Here Jezus. De apostel zegt daarover: "Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt... (Kol. 2:6). In de aanvaarding van de Zoon van God ligt ons heil!

Mattheüs beschrijft de Here Jezus als de Koning, die door zijn volk verworpen werd; zij hebben geschreeuwd dat Hij moest worden gekruisigd (Matth. 27:23). Na de verheerlijking op de berg, zoals deze evangelist die beschrijft (Matth. 17:1-8), gaat de Here Jezus nog iets bijzonders uitleggen aan zijn discipelen. Hij zei tot hen: "Elia zal wel komen en alles herstellen, maar Ik zeg u dat Elia reeds gekomen is, en zij hebben hem niet erkend, maar met hem gedaan al wat zij wilden. *Zó zal ook de Zoon des mensen door hen moeten lijden*" (Matth. 17:12, cursivering zelf toegevoegd). Het is met Johannes de Doper (Elia) gegaan als met zijn Here: beiden zijn niet (h)erkend door het volk, beiden zijn door hen verworpen, en daarom zal Elia nogmaals komen, in het laatst der dagen, opnieuw als voorloper van de Here Jezus.

Het is veelzeggend dat in het laatste Bijbelboek, de Openbaring, opnieuw over twee getuigen geschreven wordt, die sterke overeenkomst vertonen met Mozes en Elia. Van deze twee getuigen staat o.a. vermeld:

- zij hebben macht om de hemel te sluiten zodat er geen regen valt, zoals Elia ook die macht had,
- zij hebben macht over de wateren om die in bloed te veranderen, en om de aarde te slaan met allerlei plagen, zoals Mozes ook die macht had (Openb. 11:3,6,11,12).

Deze twee, hier niet bij name genoemde getuigen, zullen tijdens de tweede helft van de grote verdrukking optreden, om het volk Israël nogmaals te waarschuwen.

Mozes en Elia spraken op de berg der verheerlijking ‘over zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen’. Daarmee doelden zij op het werk dat de Here Jezus op het kruis zou volbrengen. Hij was de trouwe Knecht, die in geen enkel opzicht gefaald heeft in zijn dienst voor God; dit in tegenstelling tot zijn gesprekspartners, Mozes en Elia.

De Here Jezus had al voor zijn ontmoeting met Mozes en Elia gezegd tot zijn discipelen: “De Zoon des mensen moet veel lijden...en gedood worden en ten derde dagen worden opgewekt” (Lucas 9:22). De discipelen zouden dus moeten herkennen, wat door Mozes en Elia over de Here Jezus werd gezegd; maar zij sliepen!

Na de verheerlijking op de berg heeft de Here Jezus nog enkele malen tot zijn discipelen gesproken over het lijden en sterven dat Hem in Jeruzalem te wachten stond, maar zij begrepen er toen niets van en het was voor hen ‘verborgen’ (Lucas 9:44,45 en 18:31-34). Na zijn opstanding wees Hij zijn discipelen opnieuw op het lijden en de dood, die over Hem moesten komen (Lucas 24:26,46).

Het bijzondere in de verheerlijking op de berg is o.a. dat, ter bevestiging van de woorden van de Here Jezus over zijn komende lijden, God zowel Mozes als Elia naar deze berg stuurde, om de woorden van de Here Jezus kracht bij te zetten, opdat de discipelen het ook nog eens uit hun mond zouden horen.

Verder is het nog bijzonder dat de evangelist Lucas schrijft dat er ‘twee mannen’ met de Here Jezus spraken (Mozes en Elia). Deze evangelist vermeldt in zijn beschrijvingen driemaal dat er sprake is van ‘twee mannen’ als getuigen bij de belangrijkste feiten van het lijden en de daaropvolgende gebeurtenissen:

- bij de aankondiging van het lijden (Lucas 9:30),
- na de opstanding (Lucas 24:4-7),
- na de hemelvaart (Handelingen 1:10,11).

Zo voorziet God dat er betrouwbare getuigenissen bewaard zijn gebleven, rondom de dood, opstanding en hemelvaart van de Here Jezus, ‘want op de verklaring van twee of drie staat elke zaak vast’! Wij mogen met de psalmist zeggen: “In de weg uwer getuigenissen verblijd ik mij...Ik klem mij vast aan uw getuigenissen” (Psalm 119:14,31).

Mozes en Elia spraken over zijn ‘uitgang’ die Hij te Jeruzalem zou volbrengen, maar enkele verzen verder schrijft Lucas ook dat Hij naar Jeruzalem ging, omdat de dagen van zijn ‘opneming’ in vervulling gingen (Lucas 9:51). En dat is tegelijkertijd het bijzondere in dit evangelie, dat zijn ‘uitgang in Jeruzalem’ (zijn dood op het kruis) een vervolg kreeg in zijn ‘opneming’ (zijn hemelvaart).

En dat is ook het onderwijs voor ons, als degenen die ‘zijn verschijning hebben liefgehad’ (2 Tim. 4:8^b), dat wij elke eerste dag van de week mogen stilstaan bij zijn ‘uitgang’ en bij zijn opstanding, maar tegelijk mogen uitzien naar onze ‘opneming’, want zó verkondigt gij de dood van de Heer (zijn uitgang), totdat Hij komt (onze opneming).

Mozes en Elia verschenen in ‘heerlijkheid’ bij de Here Jezus. De Here Jezus heeft in de nacht voor zijn lijden in zijn gebed gezegd: “En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven...” (Joh. 17:22); Mozes en Elia zijn ons van die belofte als ‘voor’-beeld gegeven. Daarom mogen wij met vrijmoedigheid zeggen (Kol. 3:4):

Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid!

~~~~~

De profetie van Ezechiël (35)

Hoofdstuk 42

1 Daarop leidde hij mij naar buiten, naar de buitenste voorhof in noordelijke richting en bracht mij naar de vertrekken, die zich tegenover het plein en tegenover het bouwwerk bevonden, aan de noordkant,

2 over een lengte van honderd el, langs de noordelijke ingang en een breedte van vijftig el.

3 Langs de twintig el van de binnenste voorhof en langs het plaveisel van de buitenste voorhof lag galerij tegenover galerij in drie verdiepingen.

4 Voor de vertrekken langs liep naar binnen toe een gang van tien el breed en honderd el lang, en de ingangen kwamen uit op het noorden.

5 De bovenste vertrekken echter waren minder diep, want de galerijen namen daarvan meer ruimte weg dan van de onderste en van de middelste van het bouwwerk.

6 Want zij lagen in drie verdiepingen en hadden geen zuilen, zoals de zuilen van de voorhoven; daarom was er van de onderste en middelste iets afgenomen van de grond af.

Opnieuw heb ik ten dele gelezen wat broeder F.W.Grant over dit gedeelte heeft geschreven in zijn Numerical Bible. (Die is ook in het Duits vertaald, maar niet in het Nederlands). Het leek mij weer onjuist om daarvan een vertaling te geven. Ik kan mij niet voorstellen dat de Here mij opdraagt om te schrijven wat Hij aan een ander heeft toevertrouwd. Sommigen menen dat br. Grant verbanden ziet die er niet zijn. Ik denk echter dat zijn werk zeer de moeite waard is, maar voor deze en gene te veel aandacht en tijd vraagt, waarom zij het terzijde leggen.

Ik vraag excuus dat ik op de beschrijving in de verzen 1-6 niet inga. Houd wel in gedachte dat het in de hoofdstukken 40 tot en met 43 gaat over de laatste tempel die er in Jeruzalem zal zijn als Christus de heerschappij aanvaard heeft, die God Hem volgens Psalm 2 geven zal. Door verwaarlozing van dat onderwerp is dat voor meerderen vreemd, onbekend en voor sommigen zelfs onwaarschijnlijk. Het is niettemin heel duidelijk een bijbels gegeven, sterk verweven met het herstel en de weder aanneming van Israël. Ook dat laatste is eeuwen lang verzwegen en tegengesproken, maar wordt inmiddels door velen ingezien.

7 En er was een muur, die buiten evenwijdig liep met de vertrekken, in de richting van de buitenste voorhof, langs de vertrekken, vijftig el lang.

8 Want de lengte van de vertrekken die aan de buitenste voorhof lagen, was vijftig el; maar van die tegenover het heiligdom honderd el.

9 En beneden deze vertrekken lag de ingang aan de oostzijde, wanneer men uit de buitenste voorhof daarheen ging.

10 In de breedte van de muur van de voorhof aan de zuidzijde, langs het plein en langs het bouwwerk, bevonden zich eveneens vertrekken.

11 Er liep een weg daarvoor langs, en zij zagen er evenzo uit als de vertrekken die aan de noordzijde waren; zij waren even lang als breed en hadden geheel dezelfde uitgangen en inrichtingen;

12 en zoals de ingangen van deze, zo waren ook de ingangen van de vertrekken aan de zuidzijde; er was een deur aan het begin van de weg, de weg langs de bijbehorende muur, aan de oostkant, als men binnenging.

Voor deze verzen geldt hetzelfde als voor de verzen 1-6.

13 En hij zeide tot mij: De vertrekken aan de noordzijde en de vertrekken aan de zuidzijde, die langs het plein liggen, dat zijn de heilige vertrekken, waar de priesters die de Here het naaste staan, het allerheiligste zullen eten; men zal het allerheiligste daarheen brengen, het spijsoffer, het zondoffer en het schuldoffer, want die plaats is heilig.

14 Wanneer de priesters binnenkomen, dan zullen zij niet uit het heiligdom naar de buitenste voorhof gaan, dan nadat zij daar hun klederen hebben afgelegd, waarin zij dienst hebben gedaan, want die zijn heilig. Zij zullen andere klederen aantrekken en dan mogen zij naderen tot de ruimte die voor het volk bestemd is.

Er wordt geschreven over priesters en over verschillende offeranden. Het betreft niet wat christenen nu of in de toekomst zullen doen, maar wat in Israël zal plaats vinden na het herstel van dat volk en de wederkomst van Christus in heerlijkheid.

De gemeente wordt voor die tijd door de Here in heerlijkheid opgenomen en zal bij de verschijning van Christus in heerlijkheid met Hem in heerlijkheid verschijnen (Kol. 3:4). Zij zal de daaraan voorafgaande periode van grote druk en vervolging door de antichrist niet op aarde meemaken, zoals de vrouw van Jozef geen honger heeft ervaren.

15 Toen hij nu gereed was met het meten van het binnenste van het huis, leidde hij mij naar buiten in de richting van de poort die naar het oosten gericht was, en nam de maat aan alle zijden.

16 Hij mat de oostelijke zijde met de meetroede: vijfhonderd roeden, met de meetroede rondom;

17 en hij mat de noordelijke zijde: vijfhonderd roeden, met de meetroede rondom;

**18 de zuidelijke zijde mat hij: vijfhonderd roeden, met de meetroede;
19 hij wendde zich naar de westelijke zijde en mat: vijfhonderd roeden, met de meetroede.
20 Langs de vier zijden nam hij de maat; er was een muur geheel rondom, vijfhonderd lang en vijfhonderd breed, om scheiding te maken tussen wat heilig en niet heilig is.**

Wie niet inziet dat er een verschil is tussen de positie van Israël en de positie van de gemeente, zowel in het verleden als in de gezegende toekomst, zal moeite hebben met deze beschrijving van de toekomstige heilige plaats in Jeruzalem.

We moeten bedenken dat de specifieke aan Israël beloofde zegeningen op de aarde betrekking hebben, terwijl van de gemeente wordt gezegd dat zij gezegend is met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten. De niet bijbelse gedachte dat de gemeente bij Israël is gevoegd of in de plaats van Israël is gekomen, verhindert veel gelovigen een recht zicht op de plaats van de gemeente te krijgen.

Nu is dat niet het onderwerp van Ezechiël. Maar de verwarring die door zulke gedachten ontstaat belet velen te begrijpen waarover de profeet in deze hoofdstukken schrijft.

Hoofdstuk 43

1 Toen leidde hij mij naar de poort; het was de poort die gericht was naar het oosten.

2 En zie, de heerlijkheid van de God van Israël kwam uit oostelijke richting, er was een geluid als het gedruis van vele wateren en de aarde straalde vanwege zijn heerlijkheid.

3 Het gezicht dat ik zag, was als het gezicht dat ik gezien had, toen Hij kwam om de stad te vernielen, en het waren gezichten als het gezicht dat ik gezien had bij de rivier de Kebar. Ik viel op mijn aangezicht.

4 En de heerlijkheid des HEREN ging het huis binnen door de poort die naar het oosten gericht was,

5 en de Geest nam mij op en bracht mij naar de binnenste voorhof, en zie, de heerlijkheid des HEREN vulde het huis.

In eerdere hoofdstukken (tot hfdst 12) werd beschreven dat de heerlijkheid des Heren in stappen de tempel en de stad verliet. Hier wordt beschreven dat in de toekomst het omgekeerde zal plaats vinden. Zacharia heeft in hoofdstuk 8 reeds geschreven dat de Here in de toekomst zal terugkeren tot Sion. In hoofdstuk 14 heeft die profeet geschreven dat de Here zal staan op de Olijfberg. Ezechiël gaat verder en beschrijft dat de heerlijkheid des Heren de tempel weer zal vervullen.

Deze dingen hebben alles te maken met het toekomstige herstel van Israël. De gemeente van Jezus Christus zal met Hem in heerlijkheid verschijnen en de daaraan voorafgaande gebeurtenissen op aarde niet meemaken. Zij wordt voor de periode van oordeel (niet te verwarren met het eindoordeel) in de heerlijkheid opgenomen (1 Thess. 4:16-18 en de belofte van de Here in Joh. 14:1-4)

6 Toen hoorde ik Hem uit de tempel tot mij spreken, terwijl de man naast mij stond,

7 en Hij zeide tot mij: Mensenkind, dit is de plaats van mijn troon en de plaats mijner voetzolen, waar Ik wonen zal onder de Israëlieten tot in eeuwigheid; het huis Israëls zal mijn heilige naam niet meer verontreinigen, zij noch hun koningen, met hun ontucht en met de lijken van hun koningen na hun dood.

Zoals de Here in de dagen van Mozes de tabernakel met zijn heerlijkheid vervulde en eeuwen later de heerlijkheid van God de tempel van Salomo vervulde, zal in de toekomst de heerlijkheid des Heren ook de laatste nog te bouwen tempel vervullen. Dat zal zijn wanneer Christus in heerlijkheid verschenen is en de belofte in Psalm 2 vervuld wordt: "Vraag van Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit." (vers 8). Dan wordt ook Jes. 9:6 vervuld: "Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid."

In de tijd waarin de tempel van Salomo er nog was en de heerlijkheid des Heren die tempel nog niet verlaten had, was er geen mooi paleis of andere woning waar de Here in menselijke gestalte woonde. Dat zal in de toekomst evenmin het geval zijn.

8 Doordat zij hun drempel naast mijn drempel gezet hadden en hun deurpost naast mijn deurpost, zodat alleen de muur tussen Mij en hen was, verontreinigden zij mijn heilige naam met de gruwelen die zij bedreven, en daarom verteerde Ik hen in mijn toorn.

9 Nu zullen zij hun ontucht en de lijken van hun koningen ver van Mij houden, zodat Ik onder hen wonen kan tot in eeuwigheid.

De onreinheden en gruwelijke godsdienstige gebruiken die door de Joden bij hun afgodische praktijken gepleegd werden, waren werkelijk zodanig dat de Here het oordeel over hen niet meer had kunnen uitstellen. Zoals er bij het oordeel van de zondvloed slechts één rechtvaardige genoemd kon worden en bij het oordeel over Sodom en Gomorra alleen Lot nog een rechtvaardige was (2 Petr.2:7-8), oordeelt de Here telkens pas wanneer uitstel niet meer mogelijk is en ook niets goeds oplevert.

In onze dagen is de Here nog steeds lankmoedig, al doen zich rampen voor die als waarschuwingen gezien mogen worden. Omdat het oordeel uitblijft, gelooft men niet meer in een toornende God en gooit men reeds nu bijna alle remmen los. En de Here ziet het. Door zijn Woord waarschuwt Hij nog, maar wie luistert? De jongeren groeien op in een maatschappij die ongebreidelde zedeloosheid als tijdverdrijf en normaal gedrag aan de mensen opdringt. Het spreekwoord zegt: Kwade omgang bederft goede zeden. Dat is tegenwoordig aan de orde van de dag. Het einde kan niet anders dan verderf en oordeel zijn.

10 Gij nu, mensenkind, vertel het huis Israëls van de tempel (opdat zij zich schamen over hun ongerechtigheden) en laten zij het model nameten, 11 en als zij zich schamen over alles wat zij bedreven hebben, maak hun dan bekend de vorm van de tempel en zijn inrichting, zijn uitgangen en zijn ingangen, al zijn vormen, al zijn voorschriften, al zijn vormen en al zijn wetten, en schrijf die op voor hun ogen, opdat zij al de vormen en voorschriften ervan nauwgezet ten uitvoer brengen.

Israël heeft door de vele ongerechtigheden duidelijk getoond hoe zij waren en wat in hen woonde en werkte. Deze woning van God en al zijn maten en bijzonderheden spreken niet van wat de mens is en doet, maar van de heiligheid en grootheid van God. Daarin is alles in harmonie en wel geordend en niets doet afbreuk aan de volmaaktheid hetzij in kleine, hetzij in grote dingen. Bovendien blijkt de waarheid, dat Hij, de Here, niet verandert, gezien de grote mate waarin dit huis overeenstemt met zowel de tabernakel als de tempel van Salomo. Terecht heeft Maleachi geschreven: "Ik, de Here, wordt niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs, niet verteerd" (Mal. 3:6, St. Vert.).

12 Dit is de wet voor het huis: op de top van de berg zal zijn gehele gebied aan alle kanten allerheiligst zijn. Zie, dit is de wet voor het huis.

Voorheen heeft Israël zelfs in de tempel Gods afgoderij bedreven en de heilige woning Gods ontheilgd. Dit voorschrift aangaande de heiligheid van Gods woning staat tussen de beide mededelingen in dat dit de wet voor het huis is. Het voorschrift is kort en duidelijk en laat geen afwijkingen toe.

Hoe beschamend is het voor ons, christenen, dat wij blijkbaar weinig onder de indruk zijn van de heiligheid van Gods woning, de gemeente, die gebouwd is op de Rots Jezus Christus. Wat hebben mensen eigen voorschriften en gewoonten geïntroduceerd, waaraan met ijver de hand wordt gehouden, terwijl meerdere aanwijzingen van de Here voor zijn gemeente en haar

functioneren niet in acht genomen worden of zelfs geheel onbekend zijn. Door mensen beroepen en aangestelde kerkelijke leidlieden verklaren openlijk niet in God te geloven en hogere kerkelijke functionarissen houden hun de hand boven het hoofd zodat zij onbelemmerd hun slopend en God ontrendend werk kunnen voortzetten. Hoe dicht zijn zij genaderd tot de dreiging van de woorden in Openbaring 3:16: "Ik zal u uit mijn mond spuwen". En het valt te vrezen dat zij zelfs om die woorden de schouders ophalen. Het oordeel over hen is ongetwijfeld dicht nabij.

13 Dit nu zijn de maten van het altaar in ellen, elk van een gewone el en een handbreedte: zijn goot is een el diep en een el breed en de opstaande rand langs de buitenkant eromheen is een span hoog. En dit is de onderbouw van het altaar: 14 van de goot in de grond tot de onderste omloop is het twee el, en de breedte een el. En van de kleine omloop tot de grote omloop is het vier el; en de breedte een el.

15 De vuurhaard is vier el en van de vuurhaard steken naar boven de vier horens uit.

16 En de vuurhaard is twaalf el lang bij twaalf el breed, vierkant naar zijn vier zijden.

17 De omloop is veertien el lang bij veertien el breed naar zijn vier zijden; de opstaande rand eromheen is een halve el en zijn goot is een el in het rond, en zijn trappen zijn naar het oosten gekeerd.

Het is een groot altaar, ongeveer 6 meter lang en breed. Daardoor zal het begrip "offer" prominent aanwezig zijn en het -terecht- ondenkbaar maken om te vergeten wat de grondslag is van het feit dat de Here bij de mensen zal wonen en hun dienst voor Hem aangenaam zal zijn. Zij die in onze tijd iedere zondag tot gedachtenis aan de Here Jezus het brood breken, mogen dankbaar zijn dat de Here hun dat nog geeft, zodat ook zij onmogelijk kunnen vergeten wat Hij voor hen op Golgotha heeft volbracht.

18 Daarop zeide Hij tot mij: Mensenkind, zo zegt de Here HERE: dit zijn de inzetten van het altaar: ten dage dat het voltooid is om er het brandoffer op te offeren en er bloed op te sprengen,

19 zult gij aan de Levitische priesters die behoren tot het nageslacht van Sadok, die Mij het naaste zijn - luidt het woord van de Here HERE - om Mij te dienen, een jonge stier tot een zondoffer geven;

20 en gij zult van zijn bloed iets nemen en het strijken aan de vier horens en aan de vier hoeken van de omloop en aan de opstaande rand rondom; zo zult gij het ontzondigen en er verzoening over doen.

21 Vervolgens zult gij de stier van het zondoffer nemen en men zal hem verbranden op de daartoe bestemde plaats van het huis, buiten het heiligdom.

22 Op de tweede dag zult gij een gave geitenbok tot een zondoffer brengen en

men zal het altaar ontzondigen, zoals men het met de stier ontzondigd heeft.

23 Wanneer gij de ontzondiging voleindigd hebt, dan zult gij een gave jonge stier en een gave ram uit het kleinvee brengen.

24 Gij zult ze voor het aangezicht des HEREN brengen, en de priesters zullen zout op hen strooien en ze offeren als een brandoffer voor de HERE.

25 Zeven dagen zult gij dagelijks een bok als zondoffer bereiden; ook zal men een jonge stier en een ram uit het kleinvee, beide gaaf, bereiden.

26 Zeven dagen zal men over het altaar verzoening doen en het reinigen en wijden.

Het bloed van het zondoffer moet ter ontzondiging aan de horens van het altaar en aan de hoeken gestreken worden, maar de stier zelf moet buiten het heiligdom verbrand worden, zoals in het algemeen het voorschrift voor een zondoffer luidt. Daarna moeten een gave jonge stier en een gave ram als brandoffer bereid worden, nadat ze beide met zout bestrooid zijn. Het zout typeert het uitsluiten van enige verontreiniging. Het zondoffer en het brandoffer van een jonge stier moeten zeven dagen lang gebracht worden, waarna het altaar gewijd en voor zijn taak geschikt is. Het bovenstaande betreft dus wat in de toekomst in de laatste tempel zal plaats vinden. Het voorschrift stemt overigens overeen met wat ook in de boeken van Mozes over de offeranden geschreven is. In die komende dagen wijst dit voorschrift uiteraard terug op wat door Christus en zijn offer tot stand is gebracht, terwijl de voorschriften in de boeken van Mozes vooruit wezen naar hetgeen toen nog komen moest.

26 Zeven dagen zal men over het altaar verzoening doen en het reinigen en wijden.

27 En wanneer men die dagen voleindigd heeft, dan zullen de priesters op de achtste dag en daarna, op het altaar uw brandoffers en uw vredeoffers bereiden, en Ik zal een behagen in u hebben, luidt het woord van de Here HERE.

De lezer moet niet vergeten dat dit een voorschrift is, niet voor de eeuwige hemelse toestand, maar voor de tijd van de regering van Christus in recht en gerechtigheid, wanneer de dan op aarde wonende mensen nog eenzelfde menselijke natuur hebben als wij nu ook bezitten. Als er daarna een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zullen zijn, zal er van offers geen sprake meer zijn.

Wordt D.V. vervolgd

~~~~~

Er zijn geen toevalligheden in Gods plannen;
het geringste voorval kan een voornamelijk factor
zijn.